

De Ster.

*Half-Maandelijksch Tijdschrift van
de Heiligen der laatste Dagen.*

„En dit is de verkondiging, die wij van Hem gehoord hebben, en wij u verkondigen, dat God een licht is, en gansch geen duisternis in Hem is. Indien wij zeggen dat wij gemeenschap met Hem hebben, en wij in de duisternis wandelen, zo liegen wij, en doen de waarheid niet; maar indien wij in het licht wandelen, gelijk Hij in het licht is, zoo hebben wij gemeenschap met elkander, en het bloed van Jezus Christus, Zijnen Zoon, reinigt ons van alle zonden.

1 Joh. 1 : 5, 6, 7.

No. 15.	Abonnementprijs per jaar:	7e Jaargang
1 Augustus.	Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1.00.	1902.

Zaligheid.

Redevoering gehouden door President Brigham Young
in den Tabernakel te Salt Lake City op
16 Januari 1853.

Vervolg en slot van bladz. 212.

„Is er vandaag iemand onder mijn gehoor, die door de beginselen des Evangelies den Heiligen Geest heeft ontvangen; en niet terzelfder tijd de liefde er voor ontving?” Deze vraag wensch ik te beantwoorden. Wacht, en ziet wie het is die langs den weg bezwijkt, in wiens hart het zaad der waarheid gezaaid is; maar bij wien het geen wortel heeft geschoten, en dan zult gij zien dat zij het zijn die de waarheid ontvangen hebben, maar geen liefde voor ontvingen. — Zij beminnen de waarheid niet. Hoe heerlijk zou het wezen om deze gemeente te aanschouwen, wanneer iedere man en vrouw zoowel jong als oud, geneigd was om zijne eigene zonden en dwaasheden te verzaken, en die van hunne naasten te overzien; wanneer zij zouden eindigen om bij hun buurman kwade daden te zoeken, doch ijverig zouden zijn, dat zij er zelf vrij van mochten wezen! Indien zij met alle macht zouden trachten om den Heer in hunne harten te heiligen, en wanneer zij door hunne daden zouden bewijzen dat zij de waarheid en de liefde er voor ontvangen hebben! Wanneer alle menschen over zichzelf zouden waken, en nimmer tegen den Vader, den Zoon, den Heiligen Geest, noch tegen eenig wezen zouden spreken; hetzij in den hemel of op aarde. Het moge u zeer vreemd voorkomen, nochtans er zijn mannen in de Kerk geweest die zulks gedaan hebben, en mogelijk zullen er wederom zijn! Indien dit volk voorzichtig genoeg zou zijn om niets te doen, dat de geesten welke eenmaal op deze

aarde geleefd hebben en gerechtvaardigd ter ruste zijn gegaan, kan mishagen; en zichzelf zoo zouden gedragen dat geen een redelijk mensch op aarde fouten bij hen kon vinden. Welk een genootschap zouden wij dan hebben? Wel, ieders mond zoude met zegen vervuld zijn, iedere hand uitgereikt om goed te doen, en ieder vrouw en kind zouden elkander zegenen, en in al hunne handelingen den Heere grootmaken. Zou Zion hier niet zijn? Gewis en zeker. En wat hindert u om zulks te doen: Wat doet de Heere of het volk om te maken dat de een of ander persoon in 't geheim of in het openbaar in groote mate zondigt?

Indien Ouderlingen in Israël taal gebruiken welke den Heiligen niet betaamt, zoo zijn zulke Ouderlingen onder de verdoemenis, en de toorn Gods blijft op hen; zij die zulks doen beminnen de waarheid niet, zij eeren en waardeeren het niet terwille van de liefde voor de waarheid, maar omdat het krachtig is, en zij wenschen zich met de sterkste partij te vereenigen. Beminnen zij het licht omdat het licht is? Kuischheid omdat het kuisch is; Gerechtigheid om reden het rechtvaardig is? Neen. Maar deze beginselen zijn machtig in invloed, en gelijk de dwarlwind in het bosch, alzoo zwepen zij alles voor zich heen, en geen argument kan er tegen bestaan; alle geleerdheid, kennis, en wijsheid der menschen mogen tegen deze beginselen in opstand komen, doch zij zijn als kaf voor den wind of als de morgendauw voor de zon wanneer zij hare sterke stralen doet schijnen.

Zulke Ouderlingen omhelzen de waarheid om reden zij machtig is. Wanneer een man van God, de beginselen des Evangelies verkondigt, zoo zwichten daarvoor alle dingen, en sommigen nemen het aan omreden het zoo groot van kracht is. Doch na verloop van tijd ziet men zulke karakters bij den weg bezwijken, omreden de bodem niet ten volle diep genoeg was om het zaad der waarheid te voeden. Zij nemen het aan, doch de liefde voor de waarheid niet; het sterft en zij verdwijnen. Indien ieder persoon die het Evangelie aangenomen heeft, hetzelfde zou liefhebben gelijk hij zijn leven lief heeft, zou de samenleving niet iets anders te aanschouwen geven, alsdat zij nu doet?

Het is echter nu mijn voornemen niet, om op het diepste van 's menschen handelingen in te gaan, zij zijn er zelf genoeg mede bekend; het volk weet hoe zij spreken, hoe hunne burenspreken, hoe man en vrouw in huis met elkander leven, en met hunne burens; en hoe ouders en kinderen samenwonen. Ik behoef deze dingen niet te vertellen, doch indien elk hart zich had voorgenomen om recht te doen, dan zou Zion hier zijn. Ik wil u de reden zeggen waarom ik dat denk. Het is omreden ik Zion met mij heb gehad, sedert ik door den doop in dit Koninkrijk ben opgenomen. Sedert dien dag tot op dit oogenblik ben ik nog niet zonder Zion geweest. En daarom heb ik een goede rede voor de bewering die ik gemaakt heb. Ik leef en wandel den ganschen dag, ja iederen dag, in Zion, en duizenden in deze Kerk met mij, zij dragen Zion met zich, zij hebben een Zion voor zichzelf, en het

neemt gestadig toe, is groeiende en voortdurend verspreidende. Stel u voor, dat het van hart tot hart, van wijk tot wijk, van stad tot stad, en van natie tot natie zich verspreidt hoe lang zou het duren voor dat de aarde geheel bewerkt zou zijn, en de tarwe van tusschen het onkruid zou verzameld wezen? Nochtans de tarwe en het onkruid moeten te zamen opgroeien, totdat de oogst-tijd daar is. Ik ben daarom nog niet geneigd, om ze te scheiden, want zoo wij het onkruid optrekken voordat de tarwe rijp is, loopen wij gevaar dat wij het goede zaad ook mee trekken; laat ze daarom tezamen opgroeien, want de oogst is spoedig daar.

Er is nog iets anders. Broederen dat ik wenschte dat gij voortdurend in gedachten zoudt houden, en dat is met betrekking tot uw levenswandel. Gij hebt in de Schriften gelezen, dat de kinderen der menschen, volgens hunne werken geoordeeld zullen worden, hetzij dat zij goed of boos waren. Indien eens mans dagen met goede daden zijn doorgebracht, zal hij overeenkomstig dezelve beloond worden. Aan de andere hand, wanneer hij dezelve in booze handelingen heeft doorgebracht zoo zal hij ook overeenkomstig die werken beloond worden. Dit bewijst dat wij in staat van verheerlijking zijn, het bewijst dat wij aan onze kennis, wijsheid, kracht, en sterkte kunnen toevoegen, en dat wij aan elke eigenschap die God ons heeft gegeven, kracht kunnen toevoegen. Wanneer zal het volk beseffen dat het nu de tijd is om aan de fondamentlegging te beginnen, het fundament voor hare verheerlijking voor tijd en eeuwigheid, dat dit de tijd is om te ontvangen en vruchten voort te brengen tot eer en glorie van God, zooals Jezus deed, — groeien als Hij deed van kind tot een volmaakt mensch, en voorbereid te worden om tot de zaligheid te geraken? Gij zult vinden dat deze proeftijd de plaats is om al hetgeen dat wij ontvangen te doen vermeerderen, want de Heere geeft regel op regel aan de menschenkinderen. Wanneer Hij nu het plan der zaligheid aan hen openbaart, dan is het de tijd dat wij onze dagen met goede werken doorbrengen. Laten wij onze dagen in nuttigheid besteden, goed doen aan elkander, en het kwade verzaken. Laat ieder zondig mensch zijne boosheden verzaken. Indien hij boos in woorden, of in zijne handelingen is, laat hij dit verzaken, en een rechtvaardige koers nemen. Laat iedere man en vrouw dit doen, en vreugde en vrede zal het resultaat zijn.

Nog eenige woorden over het onderwerp van het eeuwige bestaan der ziel. Het is zeer bezwaarlijk voor den menschen om dit beginsel te begrijpen. De wijsgeeren der wereld stemmen er mede in, dat de elementen waaruit de mensch is samengesteld, eeuwig zijn, en toch gelooven zij dat er een tijd geweest is, dat er geen God bestond. Zij kunnen maar niet begrijpen hoe het is, dat God eeuwig kan zijn. Laat mij deze gemeente de vraag stellen: Kunt gij de eeuwigheid van uw eigen bestaan besciften? Kunt gij beseffen dat het verstand dat gij ontvangt eeuwig is? Ik kan het, juist zoo goed als dat ik kan begrijpen dat ik het nu bezit. Het is juist zoo gemakkelijk voor mij te be-

grijpen dat het verstand eeuwig is, als eenig ander ding. Ik wensch de wezenlijkheid op uw gemoed te drukken, dat wanneer het lichaam dat georganiseerd werd voor de inwoning van het verstand, sterft, en tot zijn moederaarde keert; dat alle verstand, gevoel, faculteiten, en krachten des geestes nog steeds leven, zij sterven niet maar zijn gedurende de afwezigheid des lichaams scherpzinniger. Zij zijn voor een eeuwig bestaan georganiseerd. Indien deze gemeente kon begrijpen dat het verstand 't welk in hen is, eeuwig in haar natuur en bestaan is, en zoo zij konden beseffen, dat wanneer de Heiligen voorbij den sluier passeeren, niet dood zijn, doch in deze tabernakelen het fundament voor verheerlijking gelegd hebben, om Goden, ja de Zonen Gods te worden, en voor kronen die zij eenmaal zullen ontvangen, — dan zouden zij de waarheid in liefde aannemen, er door leven, en er in voortgaan, totdat zij alle keunis en wijsheid zouden ontvangen, totdat zij tot in de eeuwigheid zouden groeien, en de sluier van voor hunne oogen zou genomen zijn om Gods handenwerk onder Zijn volk te aanschouwen, Zijne gangen onder alle natiën der aarde, en den regel en de wet ontdekken waardoor Hij regeert. Dan konden zij in waarheid zeggen, wij erkennen Gods hand in alle dingen; alles is recht, Zion is hier, in ons eigen bezit.

Wat ik verlangd heb te spreken heb ik nu op gebrekkige wijze opgenoemd. Wij zijn niet bekwaam om alle dingen te begripen, maar wij kunnen in het groeien en leeren voortgaan, tot dat alle dingen volmaakt duidelijk voor ons worden; 't welk een zeer groot voorrecht is om te genieten — de zegeningen van eeuwige toeneming. Alle mannen en vrouwen welke waardiglijk leven zijn nu in eenen zaligen staat.

Nu Broeders, bemindt de waarheid en maakt een eind aan alle dwaasheid. Hoeveel zijn er niet die tot mij komen, om fout te vinden, of beschuldigingen in te brengen tegen hunne broeders voor het een of ander voorval, dat ik dadelijk kan zien dat zij onbedoelde schade bekomen hebben! Zij hebben geen geduld of medelijden met hunne broeders, doch hun oordeel uitgesproken hebbende dringen zij er op aan, dat de beschuldigde zal gestraft worden. En waarom? Omdat hij niet precies tot hun standaard van recht en onrecht opkomt! Zij gevoelen hem volgens de „IJzeren bedstede” te meten, „zoo gij te lang zijt, moet er maar een stuk af; zijt gij te kort, dan moet gij uitgerekt worden.” Nu, dit is het toppunt van dwaasheid. Ik vind dat ik hard werk heb om over mijn eigen persoon te waken. Ik heb al mijn verstand en krachten noodig om recht te gaan, recht te doen en recht te handelen. Indien wij dit allen zouden doen, dan zouden wij vrij van moeielijkheden zijn, en men zou uit iederen mond vernemen „God zegen u.” Ik gevoel mij gelukkig, zoo ik u altijd gezegd heb. Broeder Kimball kent mij nu reeds dertig jaar, waarvan ik er een-en-twintig in deze Kerk doorgebracht heb. Anderen kennen mij twintig jaar, terwijl er zijn die mij in Engeland al gekend

hebben; toen had ik Zion al met mij, en bracht het met mij naar Amerika, en nu zeg ik u allen dat ik vanaf den dag dat ik in deze Kerk gekomen ben, Zion bij mij had! Licht kleeft aan Licht, en waarheid aan waarheid. Dat God u zegene. Amen.

De veranderde houding der Joden tegenover Christus.

Een der merkwaardigste teekenen des tijds is de verandering van gedachte der Joden aangaande Jezus Christus onzen Zaligmaker.

Indien een Joodsche Rabbijn een geslacht geleden het gewaagd zou hebben, om den verfoeilijke naam van Christus in de Synagoge te noemen dan zou de gansche vergadering zijn opgestaan en het geheiligde gebouw als bewijs van verontwaardiging verlaten hebben. Zeer verschillend is het nu. Ofschoon in verscheidene natiën de Joden door de zoogenaamde navolgers van den Messias harde vervolging moeten lijden, houden zij Hem toch niet verantwoordelijk voor hunne moeiten; doch achten Hem eerder als een groote en wijze Leeraar over wien de Joden alle reden bezitten om trotsch op te zijn.

Dr. Isadore Singer, uitvoerende redacteur van de Joodsche Encyclopedie, zegt:

Ik acht Jezus van Nazareth als een Jood uit de Joden, een Jood die al de Joden leeren beminnen. Zijne leeringen zijn van zeer grooten dienst geweest, om millioenen van menschen tot kennis van Israëls God te brengen.

Dr. Max Nordau schrijft:

Jezus is vleesch van ons vleesch en bloed van ons bloed. In wiens gedachten kan het dan op komen, om Hem buiten het volk van Israël te sluiten? St. Petrus zal den eenigste Jood blijven, die van den Zone Davids zeide „Ik ken den mensch niet”. Indien de Joden tot op dezen tijd geen publieke hulde aan het verheven stoffelijk figuur van Jezus brengen, is het om dat hunne beulen hen altijd in den naam van Jezus vervolgd en ombrachten. De Joden hebben een verkeerde conclusie aangaande Christus genomen namelijk, om Hem te beoordeelen volgens diegenen die zich zijne discipelen noemden. Zoo menigmaal als een Jood den oorsprong van Christus beschouwde, riep hij zonder geveinsde getrouwheid en met eene gevoelige stem van bewondering: „Zijne zending als verlosser op zijde zettende, deze man is ons. Hij eert ons geslacht en wij maken aanspraak op hem zoo wel als het Evangelie — bloemen van Joodsche literatuur alleen.”

Rabbijn Kaufman Kohler van New York verklaarde, terwijl hij over Christus en Zijne leeringen sprak:

Zijne gansche wijze van prediken en onderwijzen, het zoogenaamde gebed des Heeren, den gouden regel, het wetboek van zede-leeringen, zooals zij voor de uitverkorenen in de bergrede verklaard zijn, niet meer dan zijn wonderlijke genezingen, bewijzen dat Hij een van de Essenes, een populaire Heilige, geweest is. Maar Hij was

meer dan een gewone leeraar en heelmeester der menschen. Hij ging in tot het binnenste van den godsdienst en legde het open voor het verstand der stervelingen. Als een waarachtig Profeet ontkende Jezus op gevoelige wijze al de getrouwheid der Phariseesche scholen. Hij was een stoute godsdienst en sociaal hervormer, begeerig om het Judaïsme te herschappen. Een groot aantal gezegden werden door de Discipelen, aan den dooden Meester toegeschreven, die altijd in Zijne school tegenwoordig geweest waren. Nochtans, werd in het oorspronkelijke de bekoorlijkheid van zijne uitingen van de groote werkelijkheden des levens gevoeld, toen Hij het idee van den Sabbat, het beginsel van reinheid, de waarde van de mensche-lijke ziel, van de vrouw, zelfs, van den grootsten zondaar, besprak. Nienand kan de gelijkenissen en onderwijzingen van den Nazareener lezen, zonder met vreugde vervuld te worden over de waarheden welke nimmer te voren bekend waren. Er is een wonderlijke klank in de woorden die eenmaal een verbolgen schare tegenhield, zeggende: „Wie van ulieden zonder zonden is, werpe de eerste steen op haar!” — of het gezegde: „Weest gelijk de kinderen en gij zijt niet ver van het koninkrijk Gods!”

Zijn deze uitingen geen voorschaduwingen van de komende gebeurtenissen? En bespreken zij niet de nabij komende dag, dat Juda zijn God zal erkennen en dat een iegelijk van zijne zonen en dochteren het Evangelie, zoo als het door den Zoon des Menschen werd verkondigd, zal aannemen?

Juvenile Instructor.

Olivier Cowdery's Getuigenis van het „Boek van Mormon”.

Olivier Cowdery was de man welke de woorden van het Boek van Mormon schreef, zooals zij hem door den Profeet Joseph Smith gedichteerd werden. Wij vinden echter dat hij geen getrouwe Heilige der laatste Dagen is gebleven; hetwelk in dit opzicht zijne getuigenis nog sterker maakt. Ter oorzake van zekere overtreding werd hij van de Kerk afgesneden, doch terwijl hij buiten de Kerk was, heeft hij zijne getuigenis nimmer ontkend.

Na zijne excommunicatie, hield Olivier Cowdery zich met rechtzaken bezig, welk ambt hij vele jaren in Michigan uitoefende, doch heeft nimmer de waarheid van het Boek van Mormon verloochend. Integendeel, het schijnt dat hij elke gelegenheid waarnam, om van zijn goddelijken oorsprong getuigenis te geven.

Bij zekere gelegenheid toen hij in Michigan zijn ambt beoefende moet er een heer hem op de volgende wijze hebben aangesproken: „Mr. Cowdery, ik zie dat uw naam in dit boek vervat is. Indien gij gelooft dat het de waarheid is, waarom zijt gij dan in Michigan?” Daarna las die heer de namen der drie getuigen, en vroeg „Mr. Cowdery, gelooft gij dit boek?” „Neen, mijnheer”, was het antwoord. „Zeer goed”, ging de heer voort, „maar gij verklaart hier

(met den viuger op het boek wijzende) dat gij een engel zaagt die u de platen toonde, waarvan het Boek van Mormon vertaald werd; en nu zegt gij dat u het niet gelooft. Wanneer hebt gij nu de waarheid gesproken?"

Nu werd Olivier Cowdery geestdriftig en zijn antwoord luidde met nadruk „Mijn naam is in dit Boek geschreven, en wat ik daar geschreven heb is de waarheid. Ik heb dit gezien; ik weet dat ik het gezien heb en geloof heeft hier niets mede te maken. Want eene volmaakte kennis heeft het geloof, dat ik in dit werk had, verzwolgen; en ik weet, dat het de waarheid is."

Dit was de getuigenis van Olivier Cowdery in de donkerste uren van zijn leven. Hij verliet de Kerk in het jaar 1831. En tien jaar later (1848) toen de Heiligen uit Nauvoo verdreven, en op weg naar de valleien der Rotsgebergte waren, ja, toen de Pionniers hier reeds in Salt Lake City geweest waren, en anderen wederom naar de Oostelijke Staten, en Pres. Brigham Young weer naar de Vallei; kwam Olivier Cowdery tot het overblijfsel, dat zich toen te Council Bluffs (in die dagen „Kanesville" genaamd) bevond, en in eene Conferentie die de Heiligen in de maand October van het jaar 1848 hielden, gaf hij zijne getuigenis aangaande de waarheid van dat werk, en smeekte om in de Kerk terug te mogen komen. Hij bekende en beleed zijne zonden, en verlangde als een nederig lid der Kerk terug genomen te worden. Hij verlangde niet om een positie onder het volk te hebben, zooals hij die te voren ingenomen had, doch verlangde alleen om als gewoon lid te mogen terugkeeren. In den loop van zijn redeneering zeide hij:

„Uitgenomen enkele pagina's heb ik het Boek van Mormon met mijn eigen pen geschreven, zooals de woorden uit den mond van Joseph Smith voortkwamen. Hij vertaalde het door de kracht Gods, en de hulp van de Urim en Thummim, of zooals het boek die noemt, „Heilige vertalers". De gouden platen waarvan het Boek geschreven is, heb ik met mijne oogen gezien, en met mijne handen betast. Ook heb ik met mijne oogen de „Heilige vertalers" gezien en ze in mijne handen gehad. Dat Boek is waar! Sidney Rigdon heeft het niet geschreven; Mr. Spaulding schreef het niet; maar ik heb het geschreven zooals het uit den mond van Joseph Smith den Profeet voortkwam.

Het bevat het Eeuwige Evangelie, en het is in vervulling volgens de Openbaring van Johannes aan de kinderen der menschen verschenen, waar hij zegt, dat hij eenen anderen Engel zag vliegen, hebbende het Eeuwige Evangelie om te verkondigen, aan alle natiën, talen en volken. Het bevat de beginselen van Zaligheid, en zoo gij, mijne toehoorders, volgens het licht en de leerstellingen wilt wandelen, zult gij met eene Eeuwige Zaligheid in het Koninkrijk Gods behouden worden.

Ik was met Joseph Smith tegenwoordig toen een Heilige Engel van God uit den Hemel nederdaalde en het lagere of het Aaronische Priesterschap op ons bevestigde en terzelfder tijd tot ons zeide dat het op aarde zou blijven, zoo lang de aarde zou duren.

Ook was ik met Joseph Smith tegenwoordig, toen het hoogere of Melchizedeksche Priesterschap door Heilige Engelen van omhoog op aarde werd verleend. En door den wil, en het gebod des Heeren verordineerden wij elkander. En ook dat Priesterschap zal op aarde blijven totdat geen tijd meer zal zijn.

Dit Heilige Priesterschap of autoriteit hebben wij op velen bevestigd, en is juist zoo goed van kracht, als dat de Heere dit zelf zou gedaan hebben.”

Des. News.

Ontslag en Benoemingen.

Ouderling Iemke Kooijman is aangewezen in Rotterdam werkzaam te zijn.

Ouderling Christiaan F. E. Weenig Jr. is benoemd voor de Groninger Conferentie als zijn arbeidsveld.

Ouderling Henry E. King is van zijn arbeid in Amsterdam ontslagen en geroepen verder in Utrecht van de Rotterdamsche Conferentie werkzaam te zijn.

Ouderling Xavier Sager is ontslagen van zijn zending in de Luiksche Conferentie, en benoemd verder in Brussel te arbeiden

---

Afscheidsgroet.

Aan mijne geliefde Broeders en Zusters in Nederland:

Niet in staat zijnde u allen mondeling vaarwel te zeggen, zoo zal ik de middelen te baat nemen die wij hebben, namelijk de *Ster*.

Ik ben gedurende een tijdperk van 2½ jaar, als een diersknecht des Heeren onder u werkzaam geweest, en heb gedurende dien tijd uwe milde gastvrijheid en liefde genoten, waarvoor ik u allen hartelijk dankzeg en ben verzekerd dat de beloften des Heeren in deze vervuld zullen worden.

Ik roep u toe, vergeet nimmer het „verbond” of de „belofte” die gij met God gemaakt hebt, bewandelt het pad van deugd en gerechtigheid, dan zal uw licht als de dageraad aanbreken.

Dat de Heere u altijd mag zegenen met alle Hemelsche en aardsche zegeningen, en een onwankelbaar vertrouwen in Hem, die de bron van alle goed is; dit zijn de wenschen van uw u altoos liefhebbende broeder

GERARD B. DENKERS.

Psalm 146 : 5.

Zijt dan hartelijk gegroet en vergeet mij niet. Ik hoop u ook immer te gedenken.

De Stier.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

SYLVESTER Q. CANNON, 120 Izaäk Hubertstraat, Rotterdam.

Het Vasten.

In verband met het gebed is het beginsel van vasten altijd van groot belang tot het volk des Heeren geweest als een middel voor hunne geestelijke bevordering. De rede waarom het onthouden van voedsel, in deze betrekking, tot voordeel van den geestelijken toestand des menschen zou zijn is voor de wereld algemeenlijk eene verborgenheid; alhoewel door geneesheeren is het wel erkend dat bij tijden het tot nut van het lichaam strekt. Ofschoon het niet volkomen openbaar mag zijn, op hoedanige wijze het vasten in matigheid tot bevordering van den geest en het lichaam is, nochtans kan men, door deze en andere inzetten des Heeren gewilliglijk te gehoorzamen, van de kracht van hetzelfde overtuigd worden. Dit beginsel is voor verscheidene oorzaken in praktijk gebracht geweest, van welke, echter, allen hetzelfde doel gehad hebben. In de oude tijden bij het treuren over de overledenen was het de gewoonte te vasten en te bidden. (Alma 28:6; 30:2). In geval van zware beproevingen en verdrukking onder het volk van Israël alsook onder de afstammelingen van Jozef op het Westelijk halfvond werd een buitengewone, algemeene vasten geheiligd, om genade en bevrijding bij den Heere te vinden, (Joël 1:14); terwijl zij geboden waren dikwerf te vergaderen om te vasten en te bidden om zich in geloof te versterken en in het Werk des Heeren te verheugen. Ten tijde van Jesaja deed het volk van Juda verkeerd in dit opzicht, zoodat zij de zegeningen daaraan verbonden niet konden verkrijgen. Daarom bestrafte hen de Heere door Zijnen dienstknecht, als wij lezen in Jesaja 58: „Zeggende: Waarom vasten wij en Gij ziet het niet aan? waarom kwellen wij onze ziel en Gij weet het niet? Ziet, ten dage, wanneer gij lieden vast zoo vindt gij uwen lust, en gij eischt strengelijk al uwen arbeid... Zou het zulk een vasten zijn dat ik verkiezen zou, dat de mensch zijne ziel eene dag kwelle? dat hij zijn hoofd kromme gelijk eene bieze en eenen zak en asch onder zich spreide? Zoudt gij dat een vasten heeten, en eenen dag den Heere aangenaam? Is niet dit het vasten dat ik verkies: dat gij losmaakt de knopen der goddeloosheid, dat gij ontdoet de banden des juks, en dat gij vrij loslaat de verpletterden, en alle juk verscheurt? Is het niet dat gij den hongerigen uw brood mededeelt, en de armen, verdrevenen in huis brengt? Als gij eenen naakte ziet, dat gij hem dekt, en dat gij u voor uw vleesch niet verbergt?”

Toen de Zaligmaker gedoopt was en voortgeleid werd in de woestijn om eenen proeftijd door te brengen, vastte Hij veertig

dagen om de verzoeken te weerstaan, en zich te bereiden voor Zijn groot werk. In Zijne onderrichtingen aan de discipelen leerde Hij hen hoe zij zouden vasten, zeggende: „En wanneer gij vast, toont geen droevig gezicht, gelijk de geveinsden, want zij mis-maken hunne aangezichten, opdat zij van de menschen mogen gezien worden als zij vasten. Voorwaar, ik zeg u, dat zij hun loon weg hebben. Maar gij, als gij vast, zalft uw hoofd, en wascht uw aangezicht; opdat het van de menschen niet gezien worde, als gij vast, maar van uwen Vader, die in het verborgen is; en uw Vader, die in het verborgen ziet, zal het u in het openbaar vergelden.’ Verder, in de geschiedenis van de dienstknechten des Heeren van ouds vinden wij dat deze inzetting een middel van geestelijke kracht is geweest, om invloed bij God te verkrijgen en wonderen te doen en macht te bewijzen in het vervullen van Zijn woord en wil. Zelfs, zonder geloof, en vasten en gebed was het somtijds niet mogelijk voor de discipelen van Christus de duivelen uit te werpen. Door vasten en gebed verkregen de dienstknechten des Heeren in grootere mate de leiding van Zijnen Geest, om anderen te roepen in Zijnen wijngaard, en algemeenlijk in het Werk geïnspireerd te zijn. Op deze wijze waren Barnabas en Paulus verkoren. (Hand. 13 : 2).

Door het verliezen van inspiratie van den Heiligen Geest bij den afval van het Evangelie werd dit beginsel ook veranderd of vernietigd. Daarom is het dat in deze dagen de uitoefening dezer inzetting zelfs onder vele zoogenaamde Christenen vreemd beschouwd wordt. Nochtans om de volkomenheid van het Evangelie te bezitten, en de kracht van hetzelfde te genieten, moet er ook het beginsel van vasten volgens den wil des Heeren in praktijk gebracht worden. Dit is aan de leden der Kerk in deze laatste dagen tevens aanbevolen. Eene dag in elke maand is als een bijzondere dag van vasten en gebed ter zijde gesteld, opdat het volk in geloof en standvastigheid moge groeiën, dat zij meer van den invloed des Geestes Gods met zich mogen hebben, en elkander stichten door het getuigenis geven van de waarheid en van de gaven en zegeningen dezes Werks. En bij het onthouden van voedsel dat zij tegelijkertijd de armen zullen gedenken door het opbrengen naar het bedehuis van hunne vaste-gaven, nl de juiste waarde van het voedsel hetwelk zij anders zouden gebruiken. Benevens de algemeene vastendag is iedereen vrij voor bijzondere doeleinden te vasten en te bidden. Alleen wordt aangeraden dat men hetzelfde in matigheid zal doen. En door de rechte uitoefening van deze belangrijke inzetting, zullen de Heiligen der laatste Dagen macht en overwinning over de wellusten des vleesches verkrijgen, meer reinheid van hart erlangen, en met liefde jegens allen, en met de blijde invloed van den Geest des Heeren voortgaan op den weg des Eeuwigen Levens.

„Geef ons een teeken”

door B. F. JOHNSON.

Het volgende is een herinnering uit den eersten tijd, toen de Kerk ontstond.

Ongeveer in het jaar 1830, toen ik, B. F. Johnson, twaalfjaar oud was, werd mijne oudste zuster Nancy van een paard geworpen, waardoor haar heup gebroken werd.

Het been was zoo kort bij het gewricht afgebroken, dat het niet gezet kon worden. Alle doctoren zeiden eenparig, dat het onmogelijk voor haar zou zijn om ooit weer het been te kunnen gebruiken, want de beenvorming had plaats gehad zonder verbinding met elkander, want zij waren langs elkander gezakt, makende het gebroken eind een duim korter als het andere. Zij liep op twee krukken en was voor vele jaren niet in staat, om zooveel op te drukken, dat wanneer men de vinger van een klein kind onder haar voet plaatste, het zou hinderen.

In het jaar 1831, ontvingen mijne Broeders Joel H. en David, in Amherst, Ohio, het Evangelie en in den herfst van hetzelfde jaar kwam mijn Broeder David naar Fredonia, staat New York, en bracht ons een Boek van Mormon

Spoedig daarna kwam ook mijn Broeder Joel, met A. W. Babbitt toen slechts een knaap, en deze werden gevolgd door Ouderlingen Brackinbury en Durfee. Ouderling Brackinbury, was een ernstige en krachtvolle prediker en al de Ouderlingen schenen met den Geest des Heeren vervuld te wezen. Velen namen hunne getuigenissen aan, en mijne moeder en Lyman R. Shearman (een zwager), waren de eersten om gedoopt te worden.

Priesters en het volk kwamen uit om het werk te bestrijden en vroegen op scheldende toon „Indien er nog wonderen kunnen verricht worden, waarom geneest gij dan Zuster Nancy niet”? Velen zeiden ook: „Indien zij Zuster Nancy slechts geneesden, zoo zouden wij hen gelooven”!

Mijn zuster was eene jonge vrouw van een uitstekend verstand en karakter. Een goede opvoeding genoten hebbende had zij gedurende eenige jaren als onderwijzeres in onze zomerdistricts school hare krachten besteed en van nature Godsdienstig zijnde, had zij zich bij de „Vrije wil Baptisten Kerk” aangesloten. Evenals mijne moeder, die ook eene godsdienstige vrouw was, werd zij niet alleen geacht, doch tevens door ieder die haar kende bemind. Alhoewel zij het Evangelie had gehoorzaamd zoo was het nochtans de tijd niet, om door de genezende macht des Heeren van hare krukken ontheven te worden. De goddeloozen zochten het voor een teeken; juist als zij deden in de dagen van onzen Heiland, toen zij Hem volgden naar de plaats waar de kruisiging zou plaats hebben, gebiedende Hem als een teeken van het kruis af te komen, om hun te bewijzen dat Hij de Zoon van God was; nochtans werd hun geen ander teeken gegeven als de omwenteling en hunne verwoesting.

Na eenige weken van succesvol prediken en doopen werd

Ouderling Brackinbury ernstig ziek, aan welke ziekte hij binnen eenige dagen bezweek.

Dit was voor ons, als nieuwe en onervaren leden der Kerk, een beproeving voor ons vertrouwen en geloof, evenals een groote smart. De gedachte alleen dat zulk een goede man in zulk een nuttig arbeidsveld, ver van huis en familie verwijderd, zoo schielijk sterven moest, was natuurlijk een toets voor ons geloof en rechtschapenheid van onze jonge vertakking.

Niettegenstaande zijn lichaam begraven was, en wij in de diepste droefenis verkeerde, waren onze vrienden niet tevreden, want terwijl wij in den avond na de begrafenis bijeen vergaderd waren, om met elkander te spreken te treuren en te bidden, zeide de geest van openbaring tot mijn Broeder David dat zij bezig waren om het lijk van Broeder Brackinbury op te graven ten einde het te ontleden. Mijne broeders met nog anderen begaven zich in allerijl naar de begraafplaats, die ongeveer een mijl van ons verwijderd was. Daar gekomen zijnde, vonden zij drie mannen die de kist ontbloot hadden en juist bezig waren om het lijk van onder het deksel weg te sleepen. Toen onze Broeders naderden sprongen zij uit het graf en vluchtten.

Mijn Broeder David, toen nog slechts een jongeling van twintig jaren, en min van gestalte, zette hen achterna; en als een moedige jonge leeuw, wist hij er een te overwinnen, en bracht hem, een krachtige jongeman, niet alleen ouder maar bijna tweemaal zoo groot als mijn broer, als een ontsnapte gevangene terug. Het was een student in de medecijnen van onze eigen geboorteplaats.

De gevangene werd later aan een Magistraat overgeleverd, en gedagvaard om voor het verhoor te verschijnen.

Deze met vele andere gebeurtenissen, verwekten in ons het verlangen om onze geboorteplaats te verlaten, om ons met de Heiligen in Kirtland te vereenigen; hetwelk wij in de lente van het jaar 1833 deden. In den zomer van datzelfde jaar was het voornemen ontstaan om den Kirtland-Tempel te bouwen, en men was besloten zulk van gewone metselsteenen te doen. Mijn drie oudste broeders en wij die jonger waren, hielden ons met het bakken van die steen bezig; doch daar werd mijn broeder David, toen 22 jaar oud een martelaar voor die zaak.

Door zijn grooten ijver en ambitie deed hij meer arbeid dan hij in staat was te verrichten, en door te veel inspanning om hout te verschaffen, kreeg hij een bloedspuwing voortkomende uit de longen, en stierf den volgenden herfst.

Hij gaf een betrouwbaar getuigenis dat het Evangelie wederom geopenbaard is; en in zijn laatsten ademtucht sprak hij nog in de gave van tongen, 't welke door Don Carlos Smith, den broeder van den Profeet, die juist tegenwoordig was, vertaald werd.

Ongeveer dien tijd scheen het dat de Geest des Heeren op de Heiligen in Kirtland werd uitgestort. Hunne families kwamen dikwerf te zamen om van den Heere en Zijne goedheid te spreken, en de zegeningen van het Evangelie werden rijkelijk door hen

genoten. Sedert den tijd dat mijn zuster Nancy hare heup gebroken had, had zij nog geen stap zonder de hulp harer krukken kunnen verzetten; doch nu was de tijd aangebroken dat zij verlost zou worden. Ouderling Jared Carter — toen een man met groot geloof — gebood haar, hare krukken te verlaten op te staan en te wandelen. Vol vertrouwen stond zij op, vervuld met vreugde, en was vanaf die stonde genezen, en heeft nooit de hulp van een kruk of staf meer van noode gehad.

Dienzelfden herfst ging ik om mijn geboorteplaats te bezoeken, vol van verlangen, dat mijne oude bureu, en jonge vrienden de waarheid zouden omhelzen; want ik gevoelde zekerheid dat zij mijn getuigenis aangaande de gezondmaking mijner zuster zouden gelooven, en volgens hun belofte het Evangelie zouden aannemen.

Ik was vol hoop dat alhoewel ik nog zeer jong was, zij door mijn getuigenis zouden bekeerd worden. Maar helaas! Er was niemand te bekeeren — niet een, die de groote waarheden van het Evangelie wilde aanremen. Zij geloofden wel dat mijn zuster hersteld was, en dat zij zonder hulp op haar gebroken heup kon loopen, maar voor hun inzicht was het de eene of andere natuurlijke zaak, die dit feit veroorzaakt had en bleven steeds ongeloofigen.

Toen ik als een zendeling wederom het voorrecht had, diezelfde personen te bezoeken, predikte ik hun het Evangelie en gaf hun mijn getuigenis; zij waren zeer verblijd mij te zien, en behandelde mij op de meest vriendelijke wijze, doch geen hunner was van de waarheid overtuigd geworden, want teekenen hadden gejaald om hen geloovigen te maken.

De vijanden van Utah.

Het is de gewoonte van sommige zoogenaamde Christelijke predikanten, welke onder de Heiligen der laatste Dagen wonen, valsche getuigenis van het volk en hunne leeringen af te leggen tot anderen, welke er van in onwetendheid zijn. Het volgende is een uittreksel van een brief door den Heer V. S. Peet, zelf een Methodist, aan de „Salt Lake Herald” geschreven, in welke hij protesteerde tegen het door Ds. J. L. Leilich van dezelfde secte geschrevene artikel aan de „*Christian Advocate*”:

In dit artikel betiteld: „Mormoonsche Slavernij” schijnt Ds. Leilich spijt te hebben dat het werd toegestaan aan Utah om een staat te worden, want, zegt hij door gevolgtrekking, sedert dien tijd regeeren de Mormonen de openbare scholen, en geene onderwijzers in die scholen worden opgenomen tenzij zij gelooven dat Joseph Smith een profeet was. Hij zegt verder dat verleden jaar Juni een poging gedaan werd om niet-Mormoonsche onderwijzers van de openbare scholen van Salt Lake te ontslaan; verder, dat het eere lage, onderdrukkende dwingelandij is. Hij schrijft eveneens, dat de Mormoonsche priesterregeering aandringt, dat het geloof van dezelve in de scholen zou onderwezen worden.

In antwoord op voormelde dingen verlang ik te zeggen, dat

de openbare scholen van dezen staat door de wet vastgesteld zijn en het verboden is godsdienst daarin te onderwijzen. Er zijn geene betere staats- of openbare scholen in Amerika dan de Utah-scholen. Wij hebben twee staatsscholen, de „Agricultural College” en de Universiteit van Utah, en in overweging nemende de bevolking van dezen staat, kunnen er geen betere staats-institutiën gevonden worden; 75 procent van de studenten zijn van Mormoonsche ouders, en 50 procent van de onderwijzers zijn niet Mormonen.

Indien iemand de Utah scholen wil bezoeken om de verstandige aangezichten van de studenten aan te zien, hij zal weten dat zij niet door onderdrukkende dwingelanden onderwezen worden. Wat eene zware belediging voor Utah-onderwijzers door dezen man Leilich die hier nog niet een jaar geweest is! Het geheele voorwerp van zijnen aanval is geld, daar hij zijn beledigend artikel sluit met het verzoek, „Broeders, Zusters, helpt ons, wij hebben geld noodig.” Het is met spijt dat ik zulk eenen brief moet schrijven.

Ds. Philip S. Thacher daarentegen, die ongeveer zoo lang als Ds. Leilich in Salt Lake geweest is, in eenen aan de „Christian Register,” Boston, geschrevenen brief vermeldt: „De Mormonen zijn verschillend van het algemeene denkbeeld aangaande hen. Hunne fouten zijn overdreven geweest. Hunne deugden onbemerkt. Niemand kon meer beleefd en openhartig zijn dan eenige der Kerkelijke ambtenaren die ik ken.”

De Zending in andere Landen.

Terwijl eenige Zendelingen der Britsche Zending onlangs bezig waren om eene vergadering te houden in de open lucht te Clapham in de omstreken van Londen, vielen een priester en een predikant hen dikwijls in de rede. Door hun onbeschaafde optreden toonden zij eene diepen haat tegen het „Mormonisme”. Verscheidene der toehoorders, welke alle vreemd waren, geboden hun stilte te houden. Een man, in het bijzonder, hoewel onbekend, koos partij voor de Ouderlingen. Hij was ongeveer vijf-en-zestig jaar oud, van een groot en sterk gestel, en scheen veel invloed op de aanwezigen te hebben. Nadat de Zendelingen geëindigd hadden met spreken stond hij voor allen op en verdedigde hun recht om zonder stoornis gehoord te worden. Hij verklaarde ook dat zij het reine, oorspronkelijke Evangelie van Jezus Christus predikten. Toen ging hij weg. Een andere man, die met aandacht geluisterd had, vertelde toen de Zendelingen dat hun verdediger niemand anders was dan „Jemmie” Mace. eertijds de beroemde Engelsche vuistvechter, nu voor zes-en twintig jaren een ijverig Christen-werker.

Zeer geschakeerd zijn de ondervindingen van Ouderling John Johannesson, die voor een tijdperk van bijna twee jaar in IJsland gearoëid heeft. Op zekeren tijd waren de verbolgen inwoners bereid om zijn leven te nemen, en hadden zijn huis reeds verwoest. Het volgende uit een brief, dien hij onlangs uit Akureyri, aan „The Deseret News” richtte, bewijst een meer hoopvollen toestand:

Den ganschen zomer tot het laatste gedeelte van September 11. heb ik te voet het land doorgereisd teneinde mijn boodschap aan de menschen te kunnen mededeelen.

In October nam ik de boot naar bovengenoemde stad, welke 1400 inwoners heeft. Toen ik daar aanlandde werd mij bijvoorbeeld maar medegedeeld, dat het al zeer weinig nut zou doen om hier af te stappen, want ik zou dan zeker vermoord worden. Maar ik werd daardoor niet bevreesd, want ik wist dat ik door den Geest geleid werd deze plaats te bezoeken, en dat de krachtige hand Gods mij kon bewaren. Ik gevoelde mij gedrongen om langzaam aan 't werk te gaan. Ik verspreidde eenige tractaten en converseerde met iedereen die mij de gelegenheid gaf. Op deze wijze werd ik met het volk bekend. Door sommige redenen werd ik gedreven om mijn boodschap aan de hoogere autoriteiten van de stad te brengen. Een Methodistische dominee begon het volk tegen mij en de tractaten te waarschuwen, hetgeen de algemeene uitwerking had, dat iedereen het „Mormonisme” ging onderzoeken.

Toen begon ik van huis tot huis te prediken, en nu heb ik aan bijna iedere familie in deze stad het Evangelie verkondigd, en mijne tractaten zijn in dank in ontvangst genomen.

Korten tijd geleden had ik het voorrecht om in een publieke zaal te prediken, alwaar ongeveer 400 menschen van alle klassen tegenwoordig waren. Ik werd geleid om de zegeningen des Almachtigen over dit land en hare inwoners af te smeeken, en sedert dien tijd schijnt alles ten goede gekeerd te zijn.

De geheele gemeente is mij zeer vriendelijk genegen, en velen hebben mij verteld dat zij tevoren aangaande onze leer zeer valsch waren ingelicht. Het volk is in 't algemeen vriendelijk, verstandig en redelijk. Zij hebben het vertrouwen in hunne predikanten verloren. En zij zijn zoekende naar de stroomen des „levenden waters”.

Ik ontvang brieven van de oprechte zielen welke ik verleden zomer in mijn vorig arbeidsveld gevonden heb, waarin zij hun levendig geloof en de dankbaarheid voor de blijde tijdingen des Evangelies uitdrukken.

Notitie van Conferentie.

De halfjaarlijksche Conferentie van de Brusselsche Afdeeling zal op Zondag 10 Augustus a.s. plaats hebben.

De half-jaarlijksche Conferentie van de Luiksche Afdeeling zal op Zondag 17 Augustus gehouden worden. Eene Zondagsschool Herhalingsoefening zal te Seraing te 10 uur 's morgens plaats hebben, en eene vergadering 's namiddags te 2.30 uur; eveneens eene vergadering te Luik 's avonds te 7.30 uur, allen in de Fransche taal.

De Heiligen van andere plaatsen worden hartelijk uitgenoodigd deze Conferentiën bij te wonen.

Correspondentie.

Ouderling George Hickenlooper schrijft ons uit Salt Lake City, Utah, dat na eene voorspoedige reis van vijftien dagen het gezelschap onder zijne leiding den 18 Juli l.l. aangekomen is, en de meerderheid van de Heiligen zijn verder naar Ogden gereisd. Br. Hickenlooper meldt dat er eene excursie van de Hollandsch-sprekende Heiligen en Zendingen welke in dit veld gearbeid hebben op 18 Juli jl. naar het ontspanningsoord Lagoon zou plaats hebben. Hij zendt verder hartelijke groeten aan al de Zendingen en Heiligen in deze Zending.

Gemengd Nieuws.

Een toneelstuk van sommige gebeurtenissen, beschreven in het Boek van Mormon is door een Amerikaan onlangs geschreeven, hetwelk binnen kort in de stad New-York door voorname toneelspelers uitgevoerd zal worden.

Uit de statistieken van verscheidene Protestantsche kerken der wereld blijkt het dat zij waarlijk niet in eenen zeer bloeienden toestand zijn. Sommige zelf gaan achteruit in plaats van vooruit. De bevestiging van leden in de Engelsche Kerk bijvoorbeeld in de laatste 10 jaren is van 214,730 tot 195,673 verminderd geworden. Hetzelfde geval is waar te nemen in hunne Zondagsscholen. Andere kerken zijn in eenen niet veel beteren staat. De algemeene klacht schijnt te zijn, over de onvoldoende leeringen welke gepredikt worden.

De „Deseret News”, het orgaan van de Kerk, vierde dit jaar het 52ste jaar van zijn bestaan. Dit tijdschrift werd eerst uitgegeven in Salt Lake City, in 1850, drie jaren na de aankomst der Pionniers in Utah. De drukpers en andere gereedschappen moesten in bijzonder vervaardigde wagons met ossen meer dan 1000 mijlen vervoerd worden. De oplaag van het nieuwsblad is zoo vermeerderd geworden, dat thans bijna 80,000 exemplaren van 8 paginas elke week bedrukt worden. De nieuwste en beste machineriën worden nu gebruikt.

Overleden.

Na eene langdurige ziekte overleed Zuster Jansje van Rijkenvorsel, geb. Kuipers, te Arnhem 8 Juli jl. Zij was geboren 30 Nov. 1840 te Lippenhuizen, Groningen en gedoopt en bevestigd 1 Nov. 1891 te Arnhem door Ouderling B. Heertjes.

I N H O U D :

Zaligheid	Blz. 225	„Geef ons een teeken”	Blz. 235
De veranderde houding der Joden tegenover Christus	„ 229	De vijanden van Utah	„ 237
Olivier Cowdery's Getuigenis van het „Boek van Mormon” !	„ 230	Zending in andere Landen	„ 238
Ontslag en Benoemingen	„ 233	Notitie van Conferentie	„ 239
Afscheidsgroet	„ 232	Correspondentie	„ 240
Het Vasten	„ 233	Gemengd Nieuws	„ 240
		Overleden	„ 240

Uitgave van S. Q. CANNON, *Izaak Hubertstraat 120*, Rotterdam.
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.